

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1752/2018
28.11.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Војица Аврамовић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Владе Републике Србије, Министарства правде и државне управе, Основног суда у Младеновцу, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 592/18 од 13.04.2018. године, у седници одржаној 28.11.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ се пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 592/18 од 13.04.2018. године, тако што се **ОДБИЈА**, као неоснована, жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Лазаревцу П1 265/16 од 31.10.2017. године у ставу првом и другом изреке.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев тужиље за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лазаревцу П1 265/16 од 31.10.2017. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиљи на име разлике у обрачуну и исплати зараде по коефицијенту од 1,88 уместо по коефицијенту по којем је била у обавези да изврши обрачун и исплату у висини од 2,07, исплати 36.512,02 динара, са законском затезном каматом на сваки појединачни месечни износ од доспелости до исплате, као и да убудуће од 01.03.2016. године, а почев од зараде за месец фебруар изврши обрачун и исплату зараде по коефицијенту 2,07, који је одређен решењем Су V 35-../2015 од 23.03.2015. године и да за тужиљу, на ове износе уплати надлежном Републичком Фонду за ПИО запослених, доприносе за обавезно пензијско и инвалидско осигурање за период од 01.03.2015. године до 01.02.2016. године. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиљи на име трошкова поступка плати 66.690,00 динара. Ставом трећим изреке, одбијен је предлог тужиље за ослобађање од трошкова поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 592/18 од 13.04.2018. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу првом и другом

изреке, тако што је одбијен захтев тужиле којим је тражила да се обавезе тужена да јој на име разлике у обрачуну и исплати зараде по коефицијенту од 1,88 уместо по коефицијенту по којем је била у обавези да изврши обрачун и исплату у висини од 2,07 исплати 36.512,02 динара, са законском затезном каматом обрачунатом на појединачне месечне износе од доспелости сваког износа до исплате, као и да убудуће од 01.03.2016. године, а почев од зараде за месец фебруар изврши обрачун и исплату зараде по коефицијенту 2,07 који је одређен решењем Су-V-35-../2015 од 23.03.2015. године и да тужилци на ове износе уплати надлежном Републичком фонду за ПИО запослених доприносе за обавезно пензијско и инвалидско осигурање за период од 01.03.2015. године до 01.02.2016. године и да тужилци на име трошкова поступка плати 66.690,00 динара. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиле да се обавезе тужена да јој накнади трошкове поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилца је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побјану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 87/18) и утврдио да је ревизија тужиле основана.

Према утврђеном чињеничном стању, правноснажним решењем Другог основног суда у Београду Су V-35-../13 од 23.02.2013. године тужилци је одређен коефицијент за обрачун и исплату плате XII платне групе, 7. платног разреда у висини од 1,88, због напредовања за два платна разреда, са применом овог решења од 01.03.2013. године. Правноснажним решењем Основног суда у Младеновцу Су-V 35-../2015 од 23.03.2015. године, тужилци је одређен коефицијент од 2,07 за обрачун и исплату плате XII платне групе, 7. платног разреда, због напредовања за два платна разреда, са применом овог решења од 01.03.2015. године. На основу налаза и мишљења судског вештака економско-финансијске струке утврђено је да је тужена тужилци у спорном периоду од 01.03.2015. године до јануара 2016. године мање обрачунала и исплатила зараду у износу од 36.513,02 динара, која разлика је настала јер је обрачун зараде тужилци у спорном периоду вршен применом коефицијента од 1,88, уместо применом коефицијента 2,07.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је применом члана 13. и 14. Закона о државним службеницима усвојио захтев тужиле и обавезао тужену да тужилци на име накнаде штете због мање исплаћене зараде за спорни период исплати 36.512,02 динара, са законском затезном каматом на појединачне месечне износе почев од доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду, и одбио као неоснован захтев тужиле, са образложењем да се основица за обрачун и исплату плата не може мењати, будући да се плате државних службеника и намештеника почев од 01.01.2011. године уређују Законом о платама државних службеника и намештеника и обрачунавају на основу два елемента: коефицијента и основице (члан 7.), да према члану 8. истог закона основица је јединствена и утврђује се за сваку буџетску годину Законом о буџету РС.

Основано се ревизијом тужиље указује да је другостепени суд погрешно применио материјално право, када је преиначио првостепену пресуду и одбио, као неоснован захтев.

Чланом 7. став 1. Закона о платама државних службеника и намештеника („Службени гласник РС“, бр.62/2006, 99/14), прописано је да се основна плата одређује множењем коефицијента са основицом за обрачун и исплату плата (у даљем тексту: основица). Чланом 14. став 1. истог закона прописано је да се коефицијент одређује решењем, док је ставом 2. истог члана прописано да се решењем о коефицијенту одређује платна група у којој се налази радно место, број платног разреда и висина коефицијента. Чланом 15. став 1. истог закона прописано је да коефицијент одређује руководилац државног органа, односно лице или тело које је одређено посебним прописом.

Тужиља тужбом тражи исплату разлике између исплаћене зараде по коефицијенту 1,88 и зараде која јој припада у складу са правноснажним решењем од 23.03.2015. године, којим је тужиљи одређен коефицијент од 2,07. Код утврђеног да је тужена тужиљи у спорном периоду од 01.03.2015. године до јануара 2016. године на име зарада мање обрачунала и исплатила 36.513,02 динара, која разлика је настала јер је обрачун зараде у спорном периоду вршен применом коефицијента 1,88, уместо применом коефицијента 2,07, одређеног правноснажним решењем Основног суда у Младеновцу од 23.03.2015. године, то се не може прихватити као правилно правно схватање другостепеног суда да тужиља нема право на накнаду штете због мање исплаћене зараде за спорни период, јер то право тужиљи припада сходно напред цитираним одредбама Закона о платама државних службеника и намештеника и напред наведеном правноснажном решењу Основног суда у Младеновцу од 23.03.2015. године, којим је тужиљи одређен коефицијент од 2,07, од стране руководиоца државног органа,

Стога је, са напред наведених разлога, одлучено као у ставу првом изреке, на основу члана 416. став 1. ЗПП.

С обзиром да је тужиља тражила трошкове поводом изјављене ревизије, међутим, како исте није определила, то је одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић